ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 18ης Ιουνίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Με απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 1983 που απηύθυνε στην επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα Acciaierie e Ferriere di Porto Nogaro SpA (στο εξής: Porto Nogaro), η Επιτροπή καθόρισε τις ποσοστώσεις παραγωγής και τις ποσοστώσεις παραδόσεως εντός της κοινής αγοράς για την επιχείρηση αυτή και για το πρώτο τρίμηνο του 1983 σε 1 360 τόνους και 904 τόνους, αντιστοίχως, για τα προϊόντα της κατηγορίας V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής) και σε 8 578 τόνους και 5 670 τόνους για τα προϊόντα της κατηγορίας VI (εμπορικοί χάλυβες). Με απόφαση της 2ας Μαρτίου 1983, η Επιτροπή αύξησε, για το πρώτο τρίμηνο του 1983, τις ποσοστώσεις των προϊόντων της κατηγορίας V σε 8 901 τόνους και 5 920 τόνους, αντιστοίχως, και μείωσε τις ποσοστώσεις των προϊόντων της κατηγορίας VI σε 6 606 τόνους και 4 366 τόνους, αντιστοίχως, λαμβάνοντας έτσι υπόψη τη θέση σε λειτουργία ενός δεύτερου ελασματουργείου. Με την τελευταία αυτή απόφαση αυξήθηκαν επίσης οι ποσοστώσεις της κατηγορίας V και μειώθηκαν τα προϊόντα της κατηγορίας VI για το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1982. Η τελευταία παράγραφος της απόφασης αυτής έχει ως εξής: « Οι διατάξεις αυτές ισχύουν από το δεύτερο τρίμηνο του 1982 μέχρι το πρώτο τρίμηνο του 1983· πάντως, λαμβάνοντας υπόψη την ημερομηνία της παρούσας απόφασης, σας επιτρέπεται να μεταφέρετε από το δεύτερο τρίμηνο στα επόμενα τρίμηνα, μέχρι το πρώτο τρίμηνο του 1983, κατόπιν κοινοποιήσεως στην Επιτροπή, τα τμήματα ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν στην επιχείρησή σας, τα οποία δεν χρησιμοποιήθηκαν κατά τα εν λόγω τρίμηνα ».

Με τηλετύπημα της 10ης Μαρτίου 1983, η εταιρία Porto Nogaro δήλωσε ότι την εν λόγω απόφαση της 2ας Μαρτίου 1983 έλαβε μόλις στις 9 Μαρτίου 1983. Γι' αυτό το λόγο ζήτησε: i) έγκριση μεταφοράς των τμημάτων των ποσοστώσεων, που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί το δεύτερο τρίμηνο και τα επόμενα τρίμηνα του 1982, στο πρώτο τρίμηνο του 1983, ii) έγκριση μεταφοράς των τμημάτων των ποσοστώσεων, που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί το πρώτο τρίμηνο, στο δεύτερο τρίμηνο του 1983, λόγω του ότι είχε λάβει την απόφαση της 2ας Μαρτίου 1983 πάρα πολύ αργά ώστε να μπορεί να χρησιμοποιήσει το σύνολο των πρόσθετων ποσοστώσεων πριν από το τέλος του πρώτου τριμήνου του 1983, και iii) αναπροσαρμογή των ποσοστώσεών της παραδόσεως. Με έγγραφο της 22ας Μαρτίου 1983, η Επιτροπή απέρριψε το τρίτο από τα αιτήματα αυτά και απάντησε ότι το δεύτερο τελούσε υπό μελέτη και ότι θα της δινόταν απάντηση το συντομότερο δυνατό. Ωστόσο, ουδέποτε δόθηκε απάντηση.

Με άλλη απόφαση της 2ας Μαρτίου 1983, η Επιτροπή καθόρισε τις ποσοστώσεις παραγωγής και παραδόσεως της Porto Nogaro για το δεύτερο τρίμηνο του 1983 αντιστοίχως σε 9 069 τόνους και σε 6 046 τόνους, για τα προϊόντα της κατηγορίας V, και σε 6 606 τόνους και σε 4 366 τόνους για τα προϊόντα της κατηγορίας VI.

Εν συνεχεία, η Επιτροπή έκρινε ότι η Porto Nogaro είχε υπερβεί τις ποσοστώσεις της κατά το πρώτο και κατά το δεύτερο τρίμηνο το 1983. Η Επιτροπή δεν επέβαλε πρόστιμο για το πρώτο τρίμηνο του 1983· διαπίστωσε όμως ότι, κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1983, η Porto Nogaro είχε υπερβεί την ποσόστωσή της παραγωγής στην κατηγορία V κατά 1 765 τόνους, την ποσόστωσή της παραγωγής στην κατη-

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

γορία VI κατά 2 484 τόνους και την ποσόστωσή της παραδόσεως για την κατηγορία VI κατά 522 τόνους. Ως εκ τούτου η Επιτροπή, με απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1985, επέβαλε στην Porto Nogaro πρόστιμο 217 650 ECU (ήτοι 324 838 200 ιταλικών λιρετών).

Με προσφυγή που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 14 Νοεμβρίου 1985, η Porto Nogaro ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την από 9 Οκτωβρίου 1985 απόφαση της Επιτροπής με την οποία της επιβλήθηκε το πρόστιμο αυτό ή, επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο κατά δίκαιη κρίση, αφού λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ενήργησε με καλή πίστη. Η Porto Nogaro προβάλλει, πρώτον, ότι οι φερόμενες υπερβάσεις παραγωγής και παραδόσεως για το δεύτερο τρίμηνο του 1983 δεν έπρεπε να θεωρηθούν ως υπερβάσεις των αντίστοιχων ποσοστώσεων, δεδομένου ότι, λόγω της μη έγκαιρης χορηγήσεώς τους, η εταιρία αδυνατούσε παντελώς να παραγάγει και να παραδώσει τις ποσότητες που αντιστοιχούσαν στις ποσοστώσεις οι οποίες της είχαν χορηγηθεί μόλις στο τέλος του πρώτου τριμήνου του 1983. Η Porto Nogaro υποστηρίζει, δεύτερον, ότι το αίτημά της που απέβλεπε στην αυτόματη μεταφορά των ποσοστώσεων αυτών στο επόμενο τρίμηνο (δηλαδή στο δεύτερο τρίμηνο του 1983) δεν εξετάστηκε από την Επιτροπή σύμφωνα με τη λογική της προγενέστερης αποφάσεώς της να χορηγήσει τις εν λόγω ποσότητες και, συνεπώς, αντίθετα προς την προηγουμένως εκδηλωθείσα βούλησή της να χορηγήσει τις εν λόγω ποσότητες.

Με το υπόμνημα απαντήσεως και κατά την προφορική διαδικασία η προσφεύγουσα προέβαλε ορισμένα νέα επιχειρήματα: ειδικότερα, ισχυρίσθηκε ότι έλαβε εκ μέρους υπαλλήλων της Επιτροπής την προφορική διαβεβαίωση ότι θα της επιτρεπόταν να μεταφέρει τις ποσοστώσεις που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί και υποστήριξε ότι οι υπερβάσεις των ποσοστώσεων οφείλονταν σε σφάλμα αντιγραφής εκ μέρους της εταιρίας και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν υπερέβη τις συνολικές της ποσοστώσεις. Δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, οι ισχυρισμοί αυτοί είναι κατά τη γνώμη μου απαράδεκτοι, οπότε η υπόθεση πρέπει να εκδικαστεί με βάση τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο.

Όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας V, για τα οποία είχαν αυξηθεί οι ποσοστώσεις, αυτό που θα μπορούσε να γίνει, αν είχε χορηγηθεί έγκριση, θα ήταν η μεταφορά από το πρώτο στο δεύτερο τρίμηνο του 1983 του μη χρησιμοποιηθέντος τμήματος της ποσόστωσης παραγωγής, που ανερχόταν σε 2 686 τόνους. Η Porto Nogaro ουδέποτε έλαβε πραγματική απάντηση στην από 10 Μαρτίου 1983 αίτησή της, με την οποία ζητούσε τη μεταφορά της ποσότητας αυτής. Κατά τη γνώμη μου, η σιωπή της Επιτροπής δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως έγκριση μεταφοράς, μολονότι η Επιτροπή, έχουσα υποσχεθεί να δώσει απάντηση με το από 22 Μαρτίου 1983 έγγραφό της, κακώς παρέλειψε εν συνεχεία να απαντήσει. Πάντως, από την αιτιολογία της απόφασης της 9ης Οκτωβρίου 1985 προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το ζήτημα δεν είχε διασαφηνιστεί· συνεπώς, αναγνώρισε στην Porto Nogaro την ελαφρυντική περίσταση της αμφιβολίας, αφαιρώντας από την ποσότητα στην οποία αναφερόταν το πρόστιμο το σύνολο της ποσόστωσης παραγωγής της κατηγορίας V που δεν χρησιμοποιήθηκε μέχρι το τέλος του πρώτου τριμήνου του 1983. Το μέγεθος των 1 765 τόνων, που ελήφθη υπόψη για την επιβολή του προστίμου, είναι αποτέλεσμα της αφαίρεσης αυτής.

Η κατάσταση ήταν διαφορετική όσον αφορά την κατηγορία VI. Για την εν λόγω κατηγορία, οι ποσοστώσεις είχαν μειωθεί. Επομένως, δεν είναι δυνατόν να υποστηριχτεί ότι η εταιρία δεν ήταν σε θέση, λόγω της μη έγκαιρης κοινοποιήσεως, να χρησιμοποιήσει κατά το εναπομείναν διάστημα του τριμήνου τις ποσότητες που της είχαν αφαιρεθεί και που, εν πάση περιπτώσει, δεν είχε παραγάγει.

Από τα προεκτεθέντα έπεται ότι ο πρώτος λόγος που προβάλλεται με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της απόφασης, τόσο ως προς τα προϊόντα της κατηγορίας V όσο και ως προς τα προϊόντα της κατηγορίας VI.

Ο δεύτερος λόγος που προβάλλεται με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο είναι ότι η Επιτροπή, λόγω του ότι είχε εγκρίνει τη μεταφορά ποσοστώσεων που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί κατά τα προηγούμενα τρίμηνα, υπείχε επίσης την υποχρέωση να εγκρίνει τη μεταφορά από το πρώτο στο δεύτερο τρίμηνο του 1983. Δεν δέχομαι το επιχείρημα αυτό. Η μεταφορά που εγκρίθηκε με την από 2 Μαρτίου 1983 απόφαση της Επιτροπής περιοριζόταν ρητά στο πρώτο τρίμηνο του 1983. Κατά τη γνώμη μου, αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εκδήλωση βουλήσεως για περαιτέρω εγκρίσεις μεταφοράς ούτε ότι η ύπαρξη της απόφασης συνεπάγεται ότι θα έπρεπε να δοθούν και άλλες εγκρίσεις. Το από 22 Μαρτίου 1983 έγγραφο της Επιτροπής δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως σιωπηρή έγκριση μεταφοράς. Κατά τη γνώμη μου, τίποτε στην υπόθεση αυτή δεν επέτρεπε τη δημιουργία οποιασδήποτε δικαιολογημένης προσδοκίας για τη μελλοντική διατήρηση παραχωρήσεως όπως αυτής που εγκρίθηκε για τα προηγούμενα τρίμηνα μέχρι και το πρώτο τρίμηνο του 1983. Συνεπώς, θεωρώ ότι ο δεύτερος λόγος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

Δεδομένου ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1985 αναγνωρίστηκε ήδη στην προσφεύγουσα η ελαφρυντική περίσταση της αμφιβολίας που μπορούσε να υπάρξει εν προκειμένω και ότι ο συντελεστής ανά τόνο υπερβάσεως ορίστηκε σε 50 αντί 75 ECU, δεν δικαιολογείται, κατά τη γνώμη μου, η επανεξέταση του ύψους του προστίμου.

Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.